

Platon, Kritias

...Tuto nesmírnou a nad pomyslení velkou moc oné země shromáždil a vrhl bůh na zemi naší. O příčinách jeho počínání se vypravuje toto:

Mnohá pokolení zachovávala zákony a chovala se přátelsky k sobě rovným, z bohů pocházejícím, tak dlouho, dokud jim zákony byly nepřekročitelným příkazem. Smýšleli pravdivě a skrz naskrz ušlechtilé, v každém ohledu i při vzájemných jednáních si vedouce mírně a rozvážně. Nadevše jim byla mravní dokonalost tělesná, málo cenili bohatství, a spoustu zlata a bohatství, jimž každý oplýval, nesli lhostejně, pocítující je spíše jako břemeno.

Nebyli opojeni rozmařilostí a bohatství jim nebránilo vládnout moudře nad sebou samými. Strízlivě a bystře poznali, že všechn jejich majetek vyrostl ze společného přátelství, spojeného s dokonalostí, zatímco pošetilým honem za cennostmi a jejich přeceňováním se ztrácí bohatství samo, tak s ním i přátelství a shoda. Z těchto zásad a díky působení božské přirozenosti dostávalo se jim všeho, co jsme již dříve popsali.

Když však božská jiskra v nich počala hasnout, opět a opět se směřujíc se smrtelným životem, a když lidská povaha začala v nich nabývat vrchu, takže nenalezli v sobě sílu klidně nést břemeno svého majetku, kazili se, a tomu, kdo dovedl vidět, se pojednou jevíli ohyzdnými, protože právě ztratili to nejvzácnější, co život lidský zkrášluje.

Lidem nemoudrým a neschopným pochopit, v čem spočívá skutečná cena života, se ovšem zdáli nejkrásnějšími a nejbláženějšími právě tehdy, když popustili uzdu nenasytné zřetelnosti a opájeli se svou mocí. Tehdy pak otec bohů Zeus, podle odvěkého práva vládnoucí nebesům i zemi a obdařený darem vševidoucnosti, zpozoroval, že toto kdysi božské pokolení upadlo hluboko do bídného stavu. Rozhodl potrestat je, aby zmoudřeli a polepšili ve způsobu svého života! Svolał do nejnádhernější síně uprostřed nekonečného vesmíru radu bohů. Bylo odtud vidět vše, co kdy bylo stvořeno. A shromáždív bohy, pravil...

Jakkoliv je zbytek dialogu ztracen, nezoufejme a poslechněme si pointu celého příběhu „o potopené pevnině“ v kompilaci zpracované podle vyprávění „spícího proroka Edgara Cayceho:

Země Antú

© Zdeněk Patrick 1994/2006

15 600 př. n. l. - Atlantida

Pokud známý „spící prorok“ Cayce hovoří o Atlantidě, pak nepochybně v této souvislosti uvažuje i o změnách zemských pólů. „Nejsevernější části ležely na jihu planety a naopak polární oblasti se nalézaly v subtropických a tropických pásmech.

V tropické oblasti v té době ležel i Ural. Sahara byla úrodnou a obydlenou zemí. Úrodnou byla i poušť Šamo - Gobi. Oceány byly převráceny a již nikdy neponesou svá původní jména.

Střed Spojených států (Mississipská pánev) ležel v oceánu obklopený pevninou, jenž je dnes tvoří území Nevady, Utahu a Arizony (Na Aljašce byly skutečně nalezeny pozůstatky velbloudů, slonů z období před 200 000 až 50 000 lety)..

Edgara Cayce hovoří i o obrovských ohnivých kamenech, které Atlanťané využívali k přeměně slunečních paprsků v tolik potřebnou energii. Tyto obří krystaly byly prý vyráběny uměle a mohou mnohým nadšeným badatelům připomínat krystaly využitelné laserovou technikou.

„Obří ohnivé kameny byly pevně zasazeny v kupolích chrámů i budov“, tvrdí Cayce.

Byly zhotovovány v podobě velkých cylindrických skel, broušených do mnoha ploch tak, aby na vrcholku byla vytvořena ploška soustředující veškerou energii přicházející z kosmu a ze Slunce. Energie se postupně koncentrovala mezi vrcholem cylindru a samotným drahokamem.

Vyzařování, které vycházelo v podobě pa-

prsků, bylo sice pro oko neviditelné, avšak na vybroušené kameny působící síla vyvolávala jiné síly, jimiž byly poháněny plyny nadnášená letadla, ale i jiné dopravní prostředky sloužící k potěšení z pohybu poblíž Země, po vodě i pod vodou.

Tyto energetické chrámy a budovy, jež byly vystavěny za dávných časů jedním z prvních vládců Atlantidy Altyrem, byly později neuvážně přetěžovány pseudoblahobytným energetickým hladem.

Generátory záření, v podobě ohnivých kamenů, byly však neúmyslně naladěny příliš vysoko a neúměrné zvyšování spotřeby sluneční a vesmírné energie přivodilo druhou vlnu ničivých sil, jež lavinovitě vyvolaly další destrukce. Jakkoliv Altyrovi potomci počali později energetické chrámy ničit, bylo již pozdě.

Vybuzené přírodní síly záhy dokončily dílo zkázy. Atlantida se rozpadla na pět velkých ostrovů. Jednoho dne se však i tyto ostrovy potopily společně s atlantskými chrámy.

Necitlivé zneužití techniky však bylo až druhotnou příčinou zkázy. Na samém počátku katastrofických proměn stála morální devastace a pohrdání těmi, kteří stále ještě zachovávali a měli v úctě zákony Universa a Božích synů.

Božská jiskra potomků vládce Altyra zřetelně pohasínala a jejich nezměrná arogance uvolnila titánské síly jež, společně s přírodními zdroji plynů a elektrickými silami, vybudily zvýšenou seizmickou činnost.

První část Atlantidy se prý ponořila tam, kde se nyní nachází Sargasové moře a tzv. „Bermudský trojúhelník“.

Podle Edgara Cayceho proběhlo zničení Atlantidy ve třech fázích, z nichž první dvě proběhly postupně kolem roku 15 600 př. n. l.. Tehdy se pevnina rozdělila na pět ostrovů, z nichž tři největší se podle Cayce jmenovali „Poseidia, Og, Arjan.“

V této souvislosti není bez zajímavosti, že bájná vlast íránského lidu - Arjũ - se jmenovala velmi podobně - Airjanem Vaedžo. Také Arjové byly nuceni opustit svoji původní domovinu, neboť i o ona byla postižena velkými katastrofami a krutými mrazy (V této souvislosti si rovněž, pro někoho překvapivě, připomeňme jednoho z protagonistů českých pověstí: Pri my Slávy Arjana¹ (Priamy mezi Slávy Arjana). Přemysla Oráče (Obřadního oráče trojpolního hospodářství, jež se stal životním partnerem legendární kněžny Libuše).

V současnosti jedinými Slávy, kteří si zachovali téměř svěží vzpomínku na dávnou vlast, jsou dozajista východní Slované, respektive Rusové, Bělorusové a Ukrajinci (I když z dalších řádků bude patrné, že i Češi a Slováci se, nejen díky lidové slovesnosti, na dominantní části svých legend nevědomky rozpomínají... ve svých národních pohádkách.).

Ruské zkazky většinou začínají cílenou vzpomínkou na Bílý kámen Alatyr² (též Latyr), kámen všech kamenů, Respektive Otce všech kamenů, jenž dnes odpočívá na dně oceánu.

Na „bílý kámen, skrývající všechny síly Univerza. Kámen, jenž může být větší než hora, či naopak menší než nejmenší zrnko písku.

K této čistě relativní fenoménu se budeme věnovat později.

Nyní nás zajímá etymologická podobnost Alatyr (potažmo Altyn) se jménem prvního vládce potopené bájně pevniny Altýra.

Nezanedbatelnou položkou ze souboru „asa-kra“ file, kterou můžeme nasílit více než tisíciletým písemným záznamem vyprávění západoslovanského otroka ve službách arabského cestovatele a zvěda Al Masudiho³ (S jehož přesností si, vzhledem k jazykové rozdílnosti všech zúčastněných stran, netřeba lámat hlavu.) :

První z vládců Slovanů je král Aladir, jenž má rozlehlá města a četná obdělávaná pole, mohutné vojsko a velký počet lidí. Muslimští obchodníci přicházejí do sídla jeho království s různými druhy zboží.

S tímto králem sousedí se slovanských vládců král Al Farang (Al Farandž –Al Farag též al Fraga (al Frandža),snad Pragitae - Pražané

(nikoli Češi), ale podle jiných i alwánadž); ten vlastní zlaté doly, města, četná obdělávaná pole, mohutné vojska velký počet obyvatel. Bojuje s Byzantinci, Franky Al Ifrange (Al Ifrandže) i jinými národy.

**Abu I – Hasan Alí Al Mas'udí
Rýžoviště zlata a doly Drahomírů
Kap. 66 Náboženské stavby u Slovanů**

Vzhledem k jazykovým bariérám mezi slovanskými otroky a jejich majitelem Hasanem Alí Al Masudím, by bylo možné, při dobré vůli, číst onen text i jinak:

První z vládců Slovanů byl vládce Aladir, jenž měl rozlehlá města a četná obdělávaná pole, mohutné vojsko a velký počet lidí.

Tomuto vládcovi se vyrovná slovanský vládce Prahy. Ten vlastní zlaté doly, města, četná obdělávaná pole, mohutné vojska, velký počet obyvatel.

Vládce bájně Atlantidy Alatyr a největší vládce Slovanů Aladir?

Z dalšího textu, jemuž se budeme věnovat v jiném čase, vyplývá, že zmíněným vládcem Prahy, jenž se, jako jediný ze slovanských vládců vyrovná prvnímu slovanskému králi Aladirovi, je český kníže, vládce Prahy, Krakova a rozsáhlého území až po samu Červenou (Kyjevskou) Rus, je kníže Boleslav I. (bratr knížete sv. Václava).

Málo kdo již ví, že Boleslav I. ovládal (z dob svého otce Vratislava a své matky kněžny Drahomíry), jednu z největších slovanských říší. Jeho vliv prakticky sahal od Berlína až po Kyjevskou Rus.

Podobně hovoří i **fragmenty arabského přepisu⁴** zprávy židovského velkoobchodníka se smíšeným zbožím a slovanskými otroky, diplomata kordóbského chálífa a zvěda v jedné osobě **Ibrahíma ibn Jakúba⁵**.

Zanedbejme prozatím i tu skutečnost, že naši slovanští předci byli (podobně jako staří Chaldejci, Egypťané Inkové atd.), velmi zanícenými vyznavači „slunečního kultu“, s dokonale propracovaným kalendářem.

Nám se, v tento prchavý okamžik, jen jedná o podobnost jmen Altyr, Alatýr, Aladir a... Altyn. Vyskytující se vždy v souvislosti se slovanskými vládci.“

Přičemž staré slovanské slůvko „altyn“ značí původně „zlatý kámen“, odvozeně „zlatý“. Přičemž tyn, tejn, týn, dъn (keltský dun – pevnost) – kámen, je dodnes používán i názvech českých měst, či monumentálních staveb.

Alatyr – bílý kámen, otec všech kamenů.

Nehovoří se zde náhodou též o zlatém kameni?

Zlaté město, Zlatý hrad, Altyn gorod je vlastně jedno a totéž. Připomeňme si, že zašlé vzpomínky na potopenou pevninu hovoří o zlatých kupolích, o ztraceném zlatém městu. O legendě, jejíž pozůstatky lze dodnes objevit jak v českých zemích, tak na slovanských územích na západ i na jih od našich hranic.

A což Zlatý zámek, jež může být, dle okolností, i tak malý, že se vejde i do zlatého jablka (viz Pohádky Boženy Němcové)? A to vše během okamžiku. Jen na pouhý pokyn stávajícího majitele!

Etymologie českého slova „zlatý“ možná nenáhodně připomíná odkud kov skutečně pochází:

„Z Latý (r). Zo Lаты (пъ). Z bílého kamene.
Otce všech kamenů, dnes spočívajícího na

dně oceánu. Kámen skrývající veškeré síly vysokých nebes. Jež může být velký jako hora, ale i naopak. Menší, než nejmenší zrnko písku.

Pak se hravě vejde do jakéhokoliv pohádkově českého jablka. Ať již docestovalo do naší vlasti skrze Doudlžebí, z daleké Indie, či jižní větvi imigrace části našich slovanských předků. Skrze egyptské město On (Heliopolis, Sluneční město).

Prchajícími celá tisíciletí z dávné pravlasti Slávů, Slavjanů, Arjanů, Arjů, Antů, Venetů, Venedů, Vendů a možná i Skýthů, ležící před katastrofickým potočením planety na někdejší dalekém severu.

Tedy dnešním jihu.

At land nebo Ant land (tida)?

Země Antů. Země předků dnešních Slávů!

Poznámky pod čarou“

Arjan¹ - arij, orij, orataj (starorusky) = oráč, **staročesky rataj**.

Obřadní oráč vyorávající v příslušné agrotechnické lhůtě tři brázdy v upomínku všem, že jedině trojpolní hospodářství je cestou k přežití. Ve své podstatě se jedná o extenzivní zemědělství s **třípolní**. Jedno pole zaseté, druhé pastva, třetí úhor. Pořádí se další rok mění. Slovenské slůvko **rátat'** – **počítat**, s touto problematikou úzce souvisí.

Alatyr² – též Altyn slovanské slovo označující zlatý kámen. Též bílý kámen.

Al Masudi³

Arabský cestovatel na volné noze a zvěd **Abu l Hasan Alí Al Mas'udí** (Narozen kolem roku 900 n.l. zemřel 995 n.l.) Roku 918 – 929 procestoval jižní oblasti Kaspického moře, pobřeží východní Afriky a roku 926 žije v Palestině, později v Sýrii a Basře (dnešní Irák). Výchozí informace pochází z díla: **Rýžoviště zlata a doly Drahokamů**. Sepsáno pravděpodobně kolem roku 943 n. l. dle vyprávění západoslovanských otroků zakoupených v Praze.

Kap. O Slovanech a jejich sídlech. Zpráva o jejich králich a rozdělení jejich kmenů

Kap. 66 Náboženské stavby u Slovanů

fragmenty arabského přepisu⁴

Zprávu z roku 964, dle poznámek Ibrahima ibn Jakúba, přepsal Al Hímjarí, arabský geograf. Dochovaly se však pouze fragmenty původního spisu. Je též možné, že Alí Al Masudí čerpal své informace o Praze právě z tohoto arabského přepisu. U tohoto pána totiž není nic nemožné...

Ibrahim ibn Jakúb al Israáilí at Tartúší⁵

Ibrahim ibn Jakúb řečený též al Israáilí at Tartúší se narodil pravděpodobně roku 912 v Tortosii v muslimském Španělsku. Jeho pozdější obchodní aktivity a kontakty s arabskými chalífy Abd ar Rahmanem, a al Hakemem II., či spíše jeho původ a vzdělanost, jej předurčili být slavným i ve střední Evropě, kde se proslavil nejen skvělými výroky o Praze, ale i jako zkušený diplomat, obchodník a hlavně skvělý pozorovatel.

Díky svým bohatým zkušenostem se kolem roku 950 stává, na příkaz kordóbského chalífa al Hakema II., respektive z pověření jeho židovského ministra Chasdaj ibn Šapruta, členem zvláštní diplomatické mise, směřující do středu Evropy.